

Natalia Szroeder, Pòtrébny je drëch

Tak sã zòli serca ptòszk, Że mù spòkój
gniòzdka skròdł
Zëmny wiater, òstri dosc Wzãł,
pòszarpòł, pòrwòł.
Pòdpòwiòdò mòrza szum, dobrã radã
lëstczy drzã Dëchë zmiru szepcã wkòł Cos w zabëti
mòwie...

Niese sã mój głos do gwiazd:

Ref.: Pòtrébny je drëch, Co rozmiòlbë
mie Prosto mësłë z òczów czëtòł mich...

Kòl niegò sã skrëc I wësészëc łzë Lëdzczy kam niezgarë zmùdzëc w pich..

Czë chtos taczi je? W tim zëcym, tu,
gdzes...? Wòłóm òb noc cemnã,
wznòszóm krzik... Za rãkã mie wez Stąd
prëcz zabierzë W nowã, lepszã kròjnã
lecë. Mój ùbëtk jak dzëwi zwiërz, co z
òtemklim òkã spi

Gwës tëch nijak nie je chwil, Jaczë
szczescym grają.

Pòmalinkù plënie czas, sã ùsmiëwò
rzoza dnia Płatk pò płatkù wstòjò kwiat Na
wschód słuńca zdajãc.

Slédny róz czëc zòs mój głos: Pòtrébny
je drëch...